

Cykl spotkań z Chetmiecką tradycją

— warsztaty sztuki ludowej formą promocji lokalnej twórczości

Gminny Ośrodek Kultury w Chełmcu jest instytucją kultury utworzoną do realizacji zadań własnych Gminy Chełmec w zakresie organizowania i prowadzenia działalności kulturalnej. Siedziba Gminnego Ośrodka Kultury w Chełmcu mieści się w Kłęczanach.

Pod auspicjami GOK działają zespoły regionalne tj., Regionalny Zespół Pieśni i Tańca „Piątkowioki”, Zespół Pieśni i Tańca „Świniarsko”, Dziecięcy Zespół Regionalny „Mała Helenka”. Ponadto pod opieką GOK prężnie rozwijają się zespoły muzyczne, m.in. w Librantowej działa Młodzieżowa Orkiestra Dęta, w Paszynie – BIG BAND, warto także wspomnieć o „Studiu Piosenki” z Małej Wsi oraz Kapeli z Kłęczan. Pod patronatem GOK działają świetlice wiejskie: w Małej Wsi, w Wielopolu, w Wielogłowach, w Kunowie, w Kurowie oraz szkółki muzykowania ludowego w Niskowej, Chomranicach, Paszynie, Kłęczanach i Biczycach Dolnych.

GOK organizuje cykliczne imprezy kulturalne m.in. Przegląd Zespołów Kołędniczych „Przebierańcy w Kłęczanach”, Konkurs Kolęd, Pastorałek i Piosenek Bożonarodzeniowych w Paszynie. „Bieg Legionisty” z udziałem uczniów z placówek oświatowych Gminy Chełmec. Konkursy plastyczne, np.: „Podłazniczek i Pająków”, „Ozdób Choinkowych”. Przegląd Palm Wielkanocnych w Gminie Chełmec. Festyny Rodzinne: z

okazji Dnia Dziecka, Imieniny Gminy Chełmec, Gminny

Przegląd Kulinary i Kulturalny Kół Gospodyń

Wiejskich, Zabawa Mikołajkowa dla dzieci z terenu Gminy Chełmec.

Rok 2011 obfitował w zadania, na które GOK otrzymał dofinansowanie z Urzędu Marszałkowskiego. Złożyliśmy siedem wniosków, które po przejściu wnikliwej procedury uzyskały wsparcie finansowe. Dotacje zostały przyznane w ramach działania „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich z zakresu: „Małe projekty” oraz „Odnowa i rozwój wsi”.

- „Promocja Sądeckizny poprzez wydanie pamiątkowego albumu pn „Ziemia Chełmiecka z legendami w tle”.

- „Cykl spotkań z Chełmiecką tradycją - warsztaty sztuki ludowej formą promocji lokalnej twórczości”.
- „Wycieczki rowerowe w Gminie Chełmiec” - wydanie przewodnika rowerowego.
- „Ziemia Sądecka. Boguszowa, Januszowa, Librantowa – od średniowiecza do współczesności – wydanie publikacji o charakterze historycznym”.
- „Poprawa jakości życia społeczeństwa wiejskiego poprzez organizację Małopolskiego Konkursu Dorobku Artystycznego i Kulinarного Kół Gospodyń Wiejskich – Marcinkowice”.
- Z Edukacją Kulturalną na Ty – organizacja zajęć dla dzieci i młodzieży w miejscowości Paszyn”.
- „Festiwal Tradycji” – Dożynki Gminne w Paszynie 2011

Dzięki podjętym działaniom, mieszkańcy Sądeczyny i Gminy Chełmiec mogli poznać wydane publikacje i uczestniczyć w Małopolskim Przeglądzie KGW w Marcinkowicach, Dożynkach Gminnych czy też w cyklu warsztatów sztuki ludowej. W Paszynie natomiast odbywać się odbywają się zajęcia muzyczne dla dzieci i młodzieży.

Chełmiec Janina Mróz

Malarstwo na szkle

Malarstwo na szkle jest w Polsce jedną z tych gałęzi sztuk plastycznych, która stanowi ewenement w skali światowej. Tworzenie obrazów na szkle polega na malowaniu na wewnętrznej powierzchni szyby, stosując odwrotny cykl malowania, bez dalszych i bliższych planów. Postacie najczęściej umieszczano frontalnie, a w rogach duże ornamenty roślinne. Treścią malarstwa na szkle była prawie wyłącznie sztuka sakralna - wizerunki świętych, wzorowane na szeroko rozpowszechnionych drzeworytach, miedziorytach i litografiach zyskiwały indywidualny wyraz dzięki fantazji twórców. Poszczególne regiony narzucały czasem autorom pewien typ ornamentu, paletę barw i styl rysunku. Współcześnie technika malowania nie uległa zmianie, wprowadzono jednak cieniowanie i łamanie barw. Rozszerzyła się również tematyka, obok postaci świętych pojawiły się sceny rodzajowe z życia wsi, ilustracje legend i zwyczajów. Jednak malarze wychodzą przeważnie od dawnych wzorów, a najbardziej utalentowani posiadają swój własny, indywidualny styl.

Klęczany Irena Oleksy
Haft tradycyjny

Wzór (ornament) wyszyty na materiale – tle, którym może być tkanina, rzadziej skóra, filc czy papier. Haftarstwo to metoda ozdabiania tkanin, filcu lub skóry polegająca na wyszywaniu na nich wzorów za pomocą igły lub szydełka oraz nici i różnych dodatków. Haftuje się ręcznie, czasem przy pomocy krosienek, współcześnie także za pomocą maszyny. Rozróżnia się cztery podstawowe grupy haftu: haft płaski, haft wypukły, haft nakładany, haft ażurowy. W polskiej kulturze ludowej malowanie igłą i nicią zajmuje wyjątkowe miejsce. Haft był jedynym elementem dekoracyjnym, który chłopskie płótno przybliżał do wyglądu tkanin dworskich czy ozdób oglądanych w kościołach. Na terenie Małopolski istniało szereg znanych ośrodków haftarskich. Pomimo, że haft jest jedną z najbardziej żywotnych dziedzin rzemiosła ludowego, w czasach współczesnych już tylko nieliczni zajmują się wytwarzaniem haftów tradycyjnych. Haftciarki i haftciarze ozdabiają stroje ludowe, głównie stroje ludowe, przeznaczone dla zespołów ludowych, tworzą aplikacje na elementy garderoby codziennego użytku, takie jak bluzki, serwetki i obrusy czy pamiątki regionalne. Haft krzyżkowy należy do najprostszych technik haftowania. Po mimo swej prostoty hafty wykonane za jego pomocą są bardzo efektowne i mają wiele zastosowań. Zdobywa zatem bardzo dużo nowych zwolenników. Najbardziej odpowiednią do haftowania jest kanwa. To tkanina siatkowa z nici o regularnym splocie, która jest używana jako podkład do haftu krzyżkowego lub półkrzyżkowego nićmi bawełnianymi (muliną lub włóczką). Haftowane są również makatki. Makatki były ozdobą każdej kuchni, na nich znajdowało się wiele przysłów i porzekadeł ludowych. Wykonane były na białej bawełnianej tkaninie, dowolną techniką (ścięciem sznureczkowym), krawędzie makatki były wykonane pół krzyżkami lub ścięciem dzierganym. Do ich wykonania używano nici w kolorze niebieskim lub czerwonym, były również dwukolorowe, wielobarwne lub drukowane. Dzisiaj dla osób starszych makatki kuchenne są miłym wspomnieniem z domu rodzinnego i dzieciństwa

Marcinkowice Wanda Jurkiewicz

Sztuka kulinarna

Umiejętność przygotowywania różnych potraw w sposób smaczny, pożywny i estetyczny. Podstawę kuchni polskiej stanowią potrawy wspólne dla narodów zachodniosłowiańskich oraz środkowoeuropejskich, bazujące na dostępnych lokalnie surowcach spożywczych. Specjalnością kuchni polskiej są potrawy mączne i zbożowe (kasze, kluski, pierogi), produkty runa leśnego (grzyby, owoce, zioła), wieprzowina (w tym wędliny i kiełbasy), ryby słodkowodne, dziczyzna, nabiał (kwaśna śmietana, twaróg), spora ilość zup z dowolnych produktów (zwłaszcza warzywne), wypieki (pieczywo, ciasta), desery, wódki i nalewki. Z warzyw i owoców typowe są buraki, ogórki, kapusta, jabłka, czereśnie, jagody, agrest i inne środkowoeuropejskie. Typowe przyprawy to czosnek, chrzan, koperek, jałowiec, pieprz.

Najstarsze potrawy, które można by uznać za tradycyjnie polskie i jednocześnie wciąż popularne, znane są dzisiaj głównie z przepisów autorów książek kucharskich to: baba wielkanocna, barszcz czerwony, biały, bigos, chłodnik, grochówka, karp, sandacz, kapusta kiszona, ogórek kiszony, kapuśniak, kasza gryczana, kaszanka, kluski, kotlet schabowy, gulasz, flaki, makowiec, piernik, mazurek, nalewki. Współczesna kuchnia polska różni się od dawniejszej tym, że podstawa pożywienia, czyli kasze zostały zastąpione przez ziemniaki, a potrawy z dziczyzny zastępuje się dziś wieprzowiną i drobiem hodowlanym.

Paszyn Anna Padol

Rzeźba

Jedna z dyscyplin zaliczanych do sztuk plastycznych. Od malarstwa i grafiki odróżnia ją trójwymiarowość. Wyróżnić można rzeźby pełne, płaskorzeźby tzw. reliefy. Sposób wykonania rzeźby zależy od użytego materiału. Najczęściej używa się drewna, kamienia, metali szlachetnych, tworzywa sztucznego, kości słoniowej, gipsu, gliny, brązu, wosku itp. Do najbardziej charakterystycznych dla naszego regionu zaliczyć możemy rzeźby w drewnie, które powstają w wyniku sukcesywnego wybierania materiału pod wpływem uderzeń dłuta. Najczęściej spotykanym gatunkiem drewna, z którego wykonywane są rzeźby na terenie Polski jest lipa. Rzeźba jest prawdopodobnie najstarszą ze sztuk plastycznych, a to ze względu na jej przestrzenny i zmysłowy charakter. W przeciwieństwie do większości dzieł malarzkich rzeźba niczego nie udaje, nie odsyła do innej rzeczywistości, której jest ilustracją lub aluzją. Zapewne dlatego pierwszy twórczy impuls skłonił człowieka prehistorycznego do wykonania jeszcze nieporadnej, ale już wyjątkowej w swej świętości rzeźby. Tajemnicą pozostanie, dlaczego najwcześniejsze dzieła sztuki (rzeźby i malarstwa) pochodzą z Europy środkowej, a nie z tzw. „żyłnego półksiężyca” uważanego za kolebkę cywilizacji. Dlaczego sztuka rzeźby i malarstwa (jaskiniowego) narodziła się w Europie, potem zanikła na sto wieków i odżyła w zupełnie innej formie w kulturach oddalonych o kilka tysięcy kilometrów - tego nie dowiemy się chyba nigdy.

Piątkowa Helena Kufta

Koronka klockowa

Określenie to pochodzi od używanych do jej wyrobu drewnianych, wydłużonych szpilek, zakończonych trzonkiem, zwanych „klockami”. Stąd też wywodzi się nazwa koronki. Technika polega na przeplataniu nici nawiniętych na klocki. Dzięki temu tworzy się motyw, który po złączeniu z siateczką tworzy koronkę. Koronkę podczas wykonania umieszcza się na specjalnej poduszce z zamieszczonym na niej wzorem. Technika ta umożliwia uzyskanie delikatnych ażurowych wzorów o bardzo różnorodnych motywach. Początki koronek klockowych sięgają XV wieku, kiedy to równolegle we Włoszech oraz Belgii, zaczęła rozwijać się sztuka koronkarska. Wkrótce koronki klockowe stały się popularne we Francji, Niemczech, Hiszpanii, krajach słowiańskich oraz Anglii, a następnie rozprzestrzeniły się w całej Europie oraz zawędrowały do Ameryki Południowej i Australii. Stopniowo każdy z regionów, w którym powstawały koronki, wypracował swój własny, oryginalny styl - stąd też powstały nazwy poszczególnych typów koronek, które identyfikują ich geograficzne pochodzenie. Koronka klockowa zagościła w Polsce w XVI wieku dzięki Królowej Bonie, która sprowadziła z Włoch nauczycieli tej techniki, a ogromny popyt na ozdoby do szat dworskich oraz strojów liturgicznych przyczynił się do jej popularyzacji. Do wyrobu koronki klockowej wykorzystywano jedwab, len, wełnę, a później także bawełnę. Ośrodkiem ręcznej koronki klockowej jest Bobowa.

Świniarsko Stanisława Majda

Koronka Szydełkowa

Szydełko – narzędzie zakończone haczykiem, służące do ręcznego wyrobu dzianiny poprzez przeciąganie nici przez pętelki. Najważniejsze jest wykończenie powierzchni, które nie może utrudniać pracy przez zahaczanie włóczki. Dlatego najpopularniejsze są obecnie metalowe niklowane szydełka do koronek i teflonowane do włóczek wełnianych i wełnopodobnych. Dobór odpowiedniego rozmiaru szydełka zależy od grubości nici. Najcieńsze nici do szydełkowania to bawełniane lub jedwabne kordonki, popularne jest jednak także dzierganie z włóczek o innym składzie: akrylu (anilany), wełny, poliestru i poliamidu. Z nici najcieńszych typu kordonek wykonywane są obrusy, firany, serwety, bluzki, natomiast z nici grubych – włóczka wykonuje się swetry, szaliki, spódnice itp. Szydełkiem można dziergać zarówno odzież: czapki, szaliki, bluzki, jak i rozmaite wyroby koronkowe: serwety, zawieszki na okno, drobne ozdoby, a nawet biżuterię. Poszczególne sploty uzyskiwane za pomocą szydełka są nierozciągliwe, łatwiej niż na drutach uzyskać tu ciekawe efekty ażurowe. Podstawowe oczka wykonywane szydełkiem to oczka ścisłe, oczka łańcuszkowe, półsłupki, słupki i oczka rakowe (wykonywane wstecz). Niestety rzemiosła wymagające do realizacji rąk człowieka coraz bardziej odchodzą w niepamięć, będąc sukcesywnie zastępowanymi przez wydajniejsze i znacznie szybsze maszyny.

Wielogłowy Bogusław Krzyżak

Malarstwo sztalugowe

Obok rzeźby i grafiki jest jedną z gałęzi sztuk plastycznych. Posługuje się środkami plastycznego wyrazu np. barwną plamą i linią, umieszczonymi na płótnie lub innym podłożu (papier, deska, mur). Twórczość malarska podlega zasadom właściwym dla danego okresu. Historia malarstwa daje się dość jednoznacznie podzielić na poszczególne epoki od czasów prehistorycznych po koniec XIX wieku, który przyniósł niezwykłą różnorodność stylów i kierunków malarskich. Najpierw artyści malowali na skałach, ścianach, z czasem najpopularniejszym podobrazem była deska, głównie dla malarstwa temperowego. W XV wieku po raz pierwszy na krośnie rozpięto płótno, które stało się idealnym podobrazem dla rozwijającego się wówczas malarstwa olejnego. Obok malarstwa olejnego w XVIII wieku upowszechniła się akwarela malowanie mocno rozcieńczonymi w wodzie pigmentami na chropowatym, chłonnym papierze. Malarstwo sztalugowe jest od wieków bardzo popularne i choć techniki się zmieniają, farby udoskonalają technologicznie to sztaluga niezmiennie pozostaje wraz z pędzlem i paletą atrybutem malarza artysty. Wśród sztalug wyróżniamy: plenerowe, trój nożne, które są bardzo lekkie i wygodne oraz sztalugi studyjne wykorzystywane do malowania dużych formatów obrazów.

Prowadzący warsztaty sztuki ludowej

Janina Mróz

Od dzieciństwa interesowała ją wszystko, co związane było z plastyką. Obecnie, sens tworzenia daje jej praca z dziećmi- jako nauczyciel i przekazywanie im swoich umiejętności oraz rozbudzanie w nich spostrzegania piękna i artystycznego tworzenia w wielu dziedzinach szeroko rozumianej sztuki ludowej. W swojej działalności artystycznej obecnie zajmuje się wykonywaniem obrazów na szkle, bibułkarstwem, wycinankami, haftem krzyżykowym, płaskim i richelieu. Bardzo wiele czasu poświęca także na rysunek oraz malarstwo akwarelą i pastelami. Bierze udział w wielu konkursach, w których zdobywa wysokie miejsca, kiermaszach, jarmarkach, dożynkach i imprezach organizowanych na terenie Sądeckizny.

Irena Oleksy

Pani Irena od czasów szkolnych zajmuje się różnymi formami rękodzieła: koronkarstwem, bibułkarstwem, tkactwem, szydełkowaniem oraz wikliniarstwem papierowym. Jest samoukiem – uczy się głównie z czasopism, wiedzę na temat tkactwa zaczerpnęła natomiast od swoich nauczycielek ze szkoły podstawowej w Męcinie. Artystka należy do Koła Gospodyń Wiejskich na Krasnem Potockiem, gdzie często spotyka się z innymi członkiniami, by tworzyć rękodzieło i wymieniać się cennymi uwagami. Ponadto pani Irena regularnie uczestniczy w konkursach na najpiękniejszą palmę wielkanocną wykonaną z bibuły. Kolejną pasją tej wszechstronnej artystki jest tkactwo. Aby wykonać gobelin, potrzebna jest iglica i rama - tę ostatnią zrobiła sama. Głównym tematem tych prac jest natura oraz postacie ludzkie. Pani Irena wszystkie potrzebne produkty nabywa w sklepach papierniczych, florystycznych oraz w pasmanteriach, często również zamawia je przez Internet. Niektóre wzory czerpie z gazet i książek, inne wymyśla sama. Chętnie dzieli się swoją wiedzą z innymi: prowadzi warsztaty na których uczy jak wykonać różę z liści klonu, zajaczki ze sznurka sisalowego, ozdoby z cekin np. bańki, ozdoby z makaronu oraz kompozycje kwiatowe.

Wanda Jurkiewicz

Wanda Jurkiewicz mieszkanka Marcinkowic. Wychowała się w rodzinie z tradycjami. Jej mama oraz babcia przywiązywały wagę do potraw regionalnych i staropolskiej kuchni. Wiedzę i doświadczenie, jakie od nich zdobyła wykorzystywała i nadal krzewi w swojej rodzinie. Pod koniec 1974 roku podjęła pracę zawodową w przedszkolu w Marcinkowicach, gdzie pełniła obowiązki szefa kuchni i miała możliwość realizowania zdobytych umiejętności. Jak wszystkim wiadomo, dzieci są wymagającymi konsumentami, toteż starała się, by jej kuchnia nie była „nudna” i w miarę możliwości spełniała ich oczekiwania. Łączyła tradycję z nowoczesnymi trendami. W tym okresie dodatkowo podejmowała się organizacji imprez okolicznościowych (m.in. wesela, komunie, chrzciny, zabawy sylwestrowe), gdzie menu opracowywała na podstawie wieloletniego doświadczenia, zdobytej wiedzy w domu rodzinnym, jak również przepisów własnego autorstwa, które ciągle modernizowała, szukając nowych smaków. Po przejściu na emeryturę wstąpiła do prężnie działającego Koła Gospodyń Wiejskich w Marcinkowicach, w którym działa do dziś. Krzewiąc tradycje kuchni polskiej, a szczególnie naszego regionu sądeckiego, brała udział w wielu konkursach na szczeblu gminnym, rejonowym i wojewódzkim, gdzie wspólnie z członkiniami odnosiła wiele sukcesów. Praca związana z umiejętnością gotowania daje jej wiele satysfakcji i radości, ponieważ sztuka kulinarna zawsze była i po dzień dzisiejszy jest jej życiową pasją.

Anna Padoł

Anna Padoł rzeźbi od 1978 r. Jej prace wyróżniają się archaicznością i charakterystycznymi oczami. Rzeźbi głównie anioły figury Chrystusa, postaci świętych. Jest prezesem Stowarzyszenia Twórców Ludowych w Paszynie Tworzy od ponad trzydziestu lat. Miłość do drewna odziedziczyła po dziadku – bednarzu, jednak sztuki rzeźbiarskiej nauczył ją wujek, Stanisław Poręba. Pani Anna szybko zaczęła zdobywać nagrody i wyróżnienia na konkursach, do dziś bierze także udział w licznych imprezach folklorystycznych. Artystka rzeźbi w drewnie lipowym, potem pokrywa swoje prace farbą akrylową, czasem je dodatkowo lakieruje. Najczęściej tworzy rzeźby o tematyce religijnej. By rozpoznać jej dzieła wśród innych, należy zwrócić uwagę na twarz: postacie tworzone przez panią Annę mają zwykle przymrużone oczy, z wyraźnym zaznaczonym konturem dolnej powieki, spoglądające w dół. Rzeźby znajdują się w muzeach nie tylko w Polsce. Prywatni kolekcjonerzy w kraju i za granicą.

Helena Kufta

Helena Kufta od 1978 roku zaczęła interesować się haftem, techniki poznała dzięki uprzejmości hafciarki zdobiącej stroje dla zespołu „Mazowsze”. To ona nauczyła ją podstaw tego rzemiosła. Po paru latach pani Helena rozpoczęła współpracę z zespołem „Lachów Sądeckich”, polegającą na haftowaniu strojów na ich potrzeby. Zajmowała się tym do roku 1985. Haftowała nie tylko stroje dla „Lachów”, ale również dla „Sądeckozków” i „Piątkowiaków”. Pani Helena w poszukiwaniu nowych form rękodzieła nauczyła się wykonywać koronki na szydełku, jak również haftu użytkowego, a w roku 2006 nauczyła się wyrabiać koronkę klockową. Lekcje pobierała w Nowym Sączu, u Pani Elżbiety Kowalskiej – nauczycielki szkoły koronarskiej w Bobowej – centrum koronki klockowej. Swoją pierwszą wystawę pani Helena miała w 2001 roku, a rok później wstąpiła do Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Nowym Sączu, należy również do Stowarzyszenia Twórców Ludowych w Lublinie oraz Stowarzyszenia Twórców Nieprofesjonalnych w Nowym Sączu. Biorąc udział w licznych konkursach, przeglądach i wystawach może poszczycić się nagrodami w różnych dyscyplinach rzemiosła tradycyjnego – haftu i malarstwa na szkle. Twórczyni w realizowaniu siebie poprzez sztukę ludową nie ustaje w odkrywaniu innych technik plastycznych. Haftu uczyła dzieci z Piątkowej i Paszyna podczas warsztatów, jak również na spotkaniach we Wrocławiu w Muzeum Etnograficznym. Umiejętności pani Heleny przejęły jej trzy córki.

Stanisława Majda

Stanisława Majda mieszkanka Świniarska. Twórczością ludową zajmuje się od najmłodszych lat. Jej artystyczna przygoda rozpoczęła się w 1995 r., kiedy to wykonała pierwszą palmę wielkanocną na parafialny konkurs i wykonane przez nią kwiaty zrobiły duże wrażenie na etnografach z Muzeum Okręgowego w Nowym Sączu. Tak też rozpoczęła się współpraca trwająca do dziś z Sądeckim Parkiem Etnograficznym, gdzie jako artystka ludowa, bierze udział w imprezach skansenowskich na stoiskach prezentując swoje wyroby bibułarskie i szydełkowe tj serwety, obrusy, kompozycje kwiatowe, palmy wielkanocne, pająki czy wieniec dożynkowy. Po 1996 r. bierze czynny udział w życiu kulturalnym Gminy Chelmec, współdziałając z GOK w Chelmcu. Od 2002r. rozwinięła się współpraca pani Stanisławy z Małopolskim Centrum Kultury SOKOŁ w Nowym Sączu. W 2007r. została przyjęta do Stowarzyszenia Lachów Sądeckich w Podegrodziu. Prowadzi mnóstwo warsztatów, bierze udział w licznych pokazach swojej twórczości m.in. w Słowacji, Serbii, Francji.

Bogusława Krzyżak

Bogusława Krzyżak Jej przygoda z plastyką zaczęła się już w latach dziecięcych w Szkole Podstawowej w Wielogłowach. W tamtych też czasie działająca do dziś dnia fundacja im. gen. Józefa Gizy przyznała jej stypendium plastyczne na rozwijanie umiejętności związanych z tą też dziedziną. Uczęszczała do Młodzieżowego Domu Kultury w Nowym Sączu na zajęcia plastyczne oraz na ceramikę. Brała tam też udział w różnego rodzaju wystawach, konkursach. Dostała wyróżnienie w Gazecie Krakowskiej - konkurs o tematyce „Moje wakacje”.

Gminny Ośrodek Kultury w Chelmcu z siedzibą w Klęczanach

33 – 394 Klęczany 1, tel./ fax 018 443 – 33 – 73

e-mail gok@chelmiec.pl, www.gok.chelmiec.pl

Europejski Fundusz Rolny na rzecz
Rozwoju Obszarów Wiejskich

Program
Rozwoju
Obszarów
Wiejskich
na lata 2007-2013

„Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich: Europa inwestująca w obszary wiejskie” Współfinansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach działania 413 „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.
Instytucja Zarządzająca PROW 2007-2013: Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.